

почна да изнася и продава разни предмети. И колкото повече растъше, лицето му ставаше по-престъпно, очитъ му добиха лошъ изразъ.

Стопи се отъ мъжа горката му майка. А баща му не смѣеше да гледа въ лицето хората.

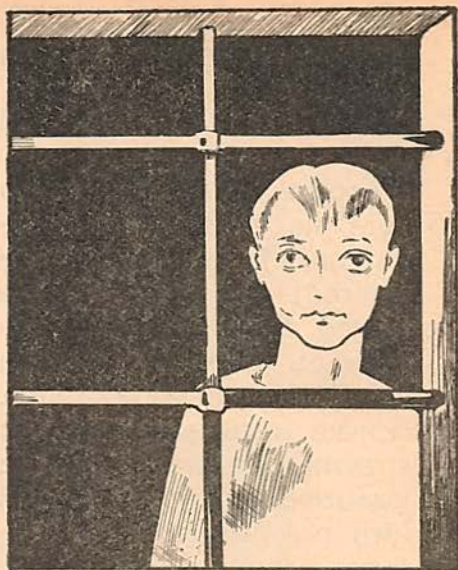
Единъ день Горанъ не се върна въ селото, не се завърна и на другия день. На третия день пристигна известие, че е задържанъ въ участъка, защото съ Щеря обрали една бакалница.

Измина месецъ време. Горанъ бѣше затворенъ за 6 месеци, а Щеря откараха въ болница, защото се разболѣ.

Една недѣлна утринъ камбанитѣ весело биеха и приканваха богомолцитѣ. Снѣжинки весело прехвъркваха, боричкаха се изъ въздуха и, сѣкашъ уморени отъ дългото летене, падаха на земята. Горанъ се бѣше облѣгналъ на прозореца въ затворническата си стая на детския затворъ. Наблюдаваше града. Изъ улицитѣ се движеха множество хора. Разговаряха весело, а често се мѣркаха групи деца, които се биеха съ снѣжни топки.

Неусетно две едри сълзи близнаха по бузитѣ на Горана. Мъжа почна да притиска душата му.

— Майчице, майчице! — прошепна той.

И си припомни всичко, Ф. Г. всичкитѣ злини, които той стори на родителитѣ си, лудоритѣ въ училището, кражбитѣ си! Главата го болѣше. Какво му липсваше, за да бжде добро момче? Родителитѣ му го обичаха, а той така лошо имъ се отплати. Срамуваше се вече отъ себе си. Толкова малъкъ, а вече го затвориха за престъпления. Сѣкашъ слушаше наоколо си гласове, много гласове, и всички викаха за него: „Крадецъ! Престъпникъ! Крадецъ!“ И ако нѣкой любопитенъ минавачъ по улицитѣ случайно се обърнѣше усмихнатъ къмъ затвора, на Горана се струваше, че на него се присмива. Мислѣше, че всички знаятъ за престъпленията му, всички, цѣлъ свѣтъ, и му бѣше мъжа —